

Arrest

nr. 178 688 van 29 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 24 juli 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 26 juli 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeksters vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in Italië wegens illegale binnenkomst.

1.3. Verzoekster wordt op 3 augustus 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 9 augustus 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse overheden.

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22.1 van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22.7 van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 november 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [D. I.]

voornaam : [D.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 26.07.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 06.07.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, werd verhoord op 03.08.2016 en verklaarde dat zij Somalië op 23.07.2016 verliet om met een vals paspoort naar Turkije te reizen. Ze gaf aan op 24.07.2016 vanuit Turkije naar een voor haar onbekend land te zijn gereisd om diezelfde dag nog met een bus naar België door te reizen. Na aankomst in België diende de betrokkene op 26.07.2016 een asielaanvraag in. We wijzen er op dat het vingerafdrukkenonderzoek, zoals reeds vermeld, aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 06.07.2016 wegens illegale binnenkomst geregistreerd werden. De verklaringen van de betrokkene inzake haar reisroute en -data, kunnen dus onmogelijk overeenstemmen met de realiteit. Geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gaf de betrokkene aan dat ze er niet van overtuigd is dat ze in Italië is geweest, maar ze gaf aan dat als

dat zo wel was, het niet haar bedoeling was via Italië te komen. We wijzen er dienaangaande enerzijds op dat onweerlegbaar vaststaat dat de betrokkene op 06.07.2016 Italië op illegale wijze betrad en anderzijds dat het feit dat ze niet de intentie had om via Italië te reizen irrelevant is met betrekking tot het vaststellen van de verantwoordelijke Lidstaat overeenkomstig Verordening 604/2013.

Op 09.08.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België bij de smokkelaar lag en dat ze haar asielaanvraag in België behandeld wenst te zien.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met

betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, niet zeker te weten of ze in Italië is geweest en gaf aan dat dit alleszins niet haar bedoeling was. Ze maakte evenwel geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden zoals hierboven vermeld.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde over een goede gezondheid te beschikken. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in

de zaak van de betrokkene, een in 1986 geboren vrouw wiens religieus gehuwde echtgenoot en minderjarige kinderen allen in Somalië verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde over een goede gezondheid te beschikken en geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche

Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 09.08.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet

van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

De bestreden beslissing is gesticht op artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 22.7 van de Dublin verordening.

Het verzoek tot overnamen gericht door de Belgische asielinstanties aan Italië was gesticht op artikel 13.1 van de Dublin verordening.

Italië beschikte over een periode van 2 maanden om aan het verzoek tot overname te beantwoorden. Echter, Italië heeft hierop nooit gereageerd.

Haar “aanvaarding” om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen is dus enkel impliciet en het resultaat van een wetbepaling. Dit is belangrijk in de beoordeling of Italië als de verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag van verzoekster beschouwd kan worden.

Inderdaad, dit duidt allerminst aan dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken tot overname die hen gericht worden en doet serieuze twijfels rijzen dat ze zelf enig idee hebben dat ze als de verantwoordelijke lidstaat beschouwd worden voor het behandelen van de asielaanvraag van verzoekster. Dit stelt het vermogen van de Italiaanse autoriteiten om hun plichten ten aanzien van de kandidaat-vluchtelingen, te eerbiedigen, serieus in vraag.

Hierna zal verzoekster U aantonen dat het niet toegelaten is haar naar Italië te sturen om daar een asielaanvraag in te dienen en dat verweerder in toepassing van artikel 3.2 en/of artikel 17 van de Dublin Verordening zich bevoegd had moeten verklaren.

Stuk 1 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië

2.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

[...]

In toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin verordening, kan verzoekster niet overgemaakt worden naar een lidstaat waar zij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen, zowel i.v.m het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat-vluchtelingen.

In casu, kan Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster omwille de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang.

Deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende objectieve informatiebronnen. Deze informatie zal U in huidig beroep voorgesteld worden en verzoekster zal U en, ten gevolge, aantonen dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

3. *Verwerende partij meent dat er geen gronden bestaan voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster door de Belgische instanties, dat er in hoofde van verzoekster geen sprake zou zijn van uitgesproken kwetsbaarheid en dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen op vooraf verwittigd zullen worden van de overdracht van verzoekster.*

Bovendien schrijft verweerder dat “Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België”. Het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna “HJEU”) hebben een einde gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend.

De risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM moet in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij, rekening houdend met de algemene informatie over het land en de omstandigheden eigen aan de kandidaat-vluchteling.

In haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling heeft verzoekster een kwetsbaar profiel waarmee uitdrukkelijk rekening dient gehouden te worden¹. Omwille de tekortkomingen van Italië inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, loopt verzoekster een reële risico om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy. De mogelijkheid bestaat ook dat ze zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum wegens de

overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië. De risico dat ze op straat beëindigd is dus reëel en concreet aangetoond aan de hand van de hierna gegeven informatie.

Verwerende partij neemt de "Tarakhel rechtspraak" van de EHRM aan maar oordeelt dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoekster een alleenstaande vrouw is van wie de gedwongen echtgenoot en kinderen in Somalië nog verblijven (EHRM, Tarkhel./Zwitserland, 3 november 2014). Wij menen dat het louter feit dat verzoekster niet vergezeld is van haar kinderen haar uiterst kwetsbaar profiel niet verandert, zeker nu ze alleen is.

Bovendien, de EHRM beoordeelde in verschillende zaken dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico op vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, de Staat rekening moest houden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu Italië – en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaid./ Italië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine)2.

In een zeer recent arrest heeft Uw Raad, in overeenstemming met de rechtspraak van de EHRM, beoordeeld dat « Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »3.

[...]

Dat in ander recent arrest n° 161 616 van 9 februari 2016, Uw Rechtspraak nog geoordeeld heeft betreffende en terugkeer naar Italië dat : « Le Conseil estime dès lors, qu'au vu desdites informations, évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait à celle-ci, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que le requérant se retrouve sans hébergement, et sans les moyens de pourvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH), en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres à son cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée ».

[...]

Verweerder kan zich dus niet tevreden stellen, zonder enige nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t. de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoekster eenmaal hij in Italië zou zijn, met het beweren dat aangezien verzoekster niet vergezeld is van haar minderjarige kinderen zij geen bijzondere bescherming vereist "vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid" (bestreden beslissing p. 3).

Verwerende partij had tenminste individuele waarborgen moet eisen en verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten omtrent haar onthaal en opvang.

Deze werden niets eens gevraagd door verweerder!

Het louter feit dat de Italiaanse instantie 7 dagen vooraf in kennis zullen gebracht worden van verzoeksters overdracht vormt in geen geval een waarborg betreffende haar opvang en haar toegang tot een effectieve asielprocedure, des te meer dat de Italiaanse instanties geen antwoord hebben gegeven aan het verzoek tot overname van de verwerende partij d.d. 9.08.2016.

Verwerende partij had de situatie in Italië van de alleenstaande vrouwen kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnee moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten. Bovendien gezien verzoekster in Italië zou zijn geweest waar haar vingerafdrukken genomen zouden zijn geweest dient zich de vraag gesteld te worden of een asielaanvraag daar werd ingediend en, in zulk geval, welk zijn de concrete gevolgen ervan. Verweerder stelt zich tevreden met het algemeen vaststellen dat Dublin returnees die eerder een asielaanvraag hadden ingediend in Italië, toegang hebben tot de asielprocedure "indien deze nog niet het voorwerp van een finale beslissing" is. Dit is onvoldoende om met zekerheid te bevestigen dat verzoekster zelf ook toegang zal hebben tot de asielprocedure nu geen informatie gegeven wordt over het al dan niet indienen van een asielaanvraag in Italië – misschien rechtstreeks gelinkt aan het nemen van haar vingerafdrukken – en de huidige stade van de eventuele ingediende asielaanvraag in Italië. Verweerder had ten minste de plicht zich hieromtrent deftig te informeren en de nodige waarborgen te eisen van de Italiaanse.

In tegendeel, verweerder heeft noch de situatie van alleenstaande vrouwen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnee onderzocht, noch enige waarborgen gevraagd en gekregen van de Italiaanse instanties m.b.t. de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten. Er dient herhaalt te worden dat Italië zelfs niet heeft

geantwoord op het verzoek tot overname aan hen gericht door verweerder. Er bestaat dus geen enkel zekerheid dat Italië effectief op de hoogte is van haar beweerde verantwoordelijkheid. Het zelfde zal gelden wanneer verweerder Italië 7 dagen vooraf zal verwittigen van de overdracht van verzoekster. Ten overvloede volhardt verzoekster dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM.

4.

Verweerder vervolgd en schrijft: "Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerp verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorzien voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die de internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/35/EU en 2013/232/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering".

Echter is het risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Italië, bevestigd is. Inderdaad, Uw Raad heeft beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een Dublin procedure waar Italië de beweerde bevoegde lidstaat was, nietig verklaard en de uitvoering ervan geschorst omwille van de algemene situatie die er heerst m.b.t. de asielprocedure en de opvangvoorzieningen (nl. arrest n° 137.696, d.d. 30.01.2015, arrest 138.525, d.d. 13.02.2015);

De Raad van State te Nederland heeft de schorsing van een beslissing tot overdracht naar Italië ook bevolen omwille de gebreke m.b.t. opvangvoorzieningen van de asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers (Voorzitter, Afdeling Bestuursrechtspraak, RvS (Mr HENT), 5 juni 2014, 201403712/2/V4) (stuk 9).

Uw Raad per arrest d.d. 12 februari 2016 heeft beoordeeld dat de situatie in Italië, betreffende de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen van asielzoekers, een feit dat algemeen bekend is en dat de Raad deze situatie niet kan ontkennen⁴.

5.

Verwerende partij meent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, geen grond vormt voor de soevereiniteitsclausule.

Er dient herhaalt te worden dat het beginsel van de Dublin Verordening, zoals bepaalt in artikel 3, §2 van de verordening, blijft dat de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van een asielaanvraag, degene is waar een asielzoeker zich fysiek bevindt⁵!

In huidige zaak is er geen sprake van een forum shopping waarbij verzoekster de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient, zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt. Verzoekster betwist dat Italië bevoegd is om haar asielaanvraag te behandelen, niet dat zij zich niet in Italië begeven heeft vooraleer zij een asielaanvraag indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten.

Bovendien dient er benadrukt te worden dat verwerende partij de tekortkomingen van de Italiaanse overheid inzake de behandelingen van de asielzoekers uitdrukkelijk erkent aangezien ze de kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten niet betwist en verklaart dat de Italiaanse instanties het nodige zouden ondernemen om deze tekortkomingen te overheersen, wat steeds geen waarborg vormt dat, enerzijds het nodige gedaan word, en dit op een voldoende wijze, en anderzijds dat verzoekster niet het slachtoffer zal zijn van de vastgestelde tekortkomingen.

Het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen en zich "niet onverschillig opstellen" tegenover de vele kanttekeningen, is in geen geval een aanwijzing dat verzoekster niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Italië. Uw Raad, in een arrest d.d. 9.02.2016 en d.d. 16.02.2016, bevestigde dat « Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri –, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de

l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervé ce constat »

[...]

De EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, *Khlaifia e.a. / Italië*, req. n° 16483/12, §128). "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"⁶

De rechtsleer van de zaak *Khlaifia e.a. / Italië* is ten gevolge degelijk van toepassing zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn. De zaak *Khlaifia e.a. / Italië* herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen en excuses kunnen vormen voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen.

Uw Raad bevestigt dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden "waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing" (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015).

Op het ogenblik van het kennis maken van de bestreden beslissing had verwerende partij kennis van de verschillende tekortkomingen in Italië ten aanzien van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers. Ten gevolge had ze de plicht toepassing te doen van artikel 3.2 van de Dublin verordening en zich bevoegd te verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Andersom acteren vormt een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt.

6.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië, Me M. LYS in januari 2015 een artikel publiceerde "Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil"⁷.

De auteur schrijft : « A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie";

[...]

In de zaak *Khlaifia e.a. / Italië*, stelt de EHRM vast dat de klachten van de betrokkene m.b.t. de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, nl. "Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International (EHRM, 1 september 2015, *Khlaifia e.a. / Italië*, req. n° 16483/12, §130);

De EHRM concludeert « n'a pas de raison de douter de la véracité de ces constats, opérés par une institution de l'Etat défendeur lui-même. Elle rappelle souvent avoir attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International » (Ibidem, §132) ;

[...]

Met betrekking tot de feiten eigen aan de zaak *Khlaifia e.a. / Italië*, "Cependant, la Cour transcende le cas d'espèce qui lui était soumis en affirmant clairement des balises devant entourer le contrôle, tant le sien que celui des juges nationaux, des violations alléguées de l'article 3 CEDH en ce qui concerne les conditions d'accueil des demandes d'asile, singulièrement en Italie. Si elle rappelle que les mauvais traitements doivent atteindre un seuil minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 de la CEDH, elle affirme également que la surpopulation (en l'espèce dans un centre d'accueil) peut constituer l'élément central à prendre en compte dans l'analyse de la violation alléguée de l'article 3 de la CEDH »⁸ ;

[...]

Verwerende partij erkent de tekortkomingen van de Italiaanse overheid inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen d aangezien ze zelf schrijft : "We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden".

Uw Raad in het arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat “Le Conseil souligne ensuite qu’il peut tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l’homme que, si la situation de l’Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalent, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III soient pris avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur base des informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhle v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015, A.S. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant ».

[...]

Overeenkomstig met de rechtspraak van Uw Raad, die toepassing maakt van de rechtspraak van de EHRM, voldoet het niet dat verwerende partij enkel de algemene situatie in Italië onderzoekt. In casu had verwerende partij te gronden de situatie van vluchtelingen alleenstaande vrouwen in Italië moeten onderzoeken en waarborgen eisen van Italië.

Dit onderzoek werd niet gedaan alhoewel verweerder erkent dat er in Italië structurele problemen heersen m.b.t. zowel, de asielprocedure, als de opvang- en onthaalvoorzieningen. Zodoende, had verwerende partij nog meer inzet moeten doen om met nauwkeurigheid alle mogelijke gevolgen te kennen van een overdracht van verzoekster naar Italië.

Wegens de algemene dramatische situatie in Italië en het gebrek aan enige waarborg van de Italiaanse autoriteiten m.b.t. haar opvang en haar onthaal alsook tot haar toegang tot een effectieve asielprocedure overeenkomstig met de Europese vereisten, loopt verzoekster een reële risico blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest verboden behandeling. Ter herhaling beoordeelt de EHRM in de bovengenoemde zaak Khalifia e.a./ Italië dat de gebreke aan plaatsen en de overbevolking in de opvang centra een centraal element is in het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het louter beweren dat de overheid maatregelen zouden nemen en niet omtrent hun opvangcapaciteit vormt geen waarborg in hoofde van verzoekster betreffende haar ontvang en ophaal.

Er bestaat een reële risico dat verzoekster wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;

Verwerende partij heeft kennis, of ten minste had kennis moeten hebben kennis van de ernstige tekortkomingen in Italië. Verweerder is dan ten gevolge ook niet toegelaten verzoekster naar Italië te verwijderen waar ze een risico loopt tot een schending van haar fundamentele rechten en de menswaardigheid.

In casu, nu verweerder van menig is dat verzoekster overgedragen zou kunnen worden naar Italië, zonder enige waarborg te eisen van de Italiaanse asielinstanties, schendt verweerder artikel 3.2. van de Dublin Verordening schendt, alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

7.

Vervolgens meent verweerder dat het louter feit dat dat opmerkingen gedaan kunnen worden betreffende de opvang van de asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvraag, onvoldoende zou zijn om te besluiten dat er een reële risico bestaat tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder erkent weer dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen.

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”⁹;

De rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM “er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling” (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448):

Wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat “ Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België”.

8. In een artikel d.d. 2012 gepubliceerd in het krant “Hommes & Migrations”, Michela Morroi verklaart¹⁰:

« La législation italienne garantit au moins sur le papier un accueil à tous les demandeurs d'asile. Toutefois, dans bien des cas aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement et la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. [...] Le résultat est que des centaines de personnes trouvent abri où elles peuvent: certaines dorment dans la rue, d'autres occupent des édifices abandonnés sans aucun type de confort (chauffage, eau, etc.). Donc, ces personnes se retrouvent totalement éloignées de la société italienne et de la possibilité d'obtenir une reconnaissance légale. Sans domicile fixe, ces personnes ne peuvent pas obtenir d'assistance psychosociale, ni s'inscrire sur les listes de demandeurs d'emploi, ni avoir l'opportunité d'être accompagnées par un avocat dans toutes les démarches administratives liées à la demande de statut de réfugié. Dès lors, ces personnes deviennent presque "invisibles" sur le territoire italien. [...]

Dans la société italienne, les demandeurs d'asile sont confrontés au manque de travail et à une constante lutte pour leur survie, à tel point qu'ils sont également exposés au risque de tomber dans la criminalité et la prostitution » [...]

[...]

In de Italiaanse gemeenschap worden asielzoekers geconfronteerd aan het gebrek aan werk en aan een constante strijd voor het leven, op zulk wijze dat ze zelf het risico lopen om in de criminaliteit en hoererij te vallen!

In het rapport n° 13531 d.d. 9 juni 2014 en getiteld « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes » (stuk 3), heeft de Raad van Europa verklaart dat : « des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins ».

[...]

In oktober 2013 heeft de Zwitserse Raad voor Migranten (Swiss Refugee Council, SFH-OSAR) een rapport gepubliceerd, nl. "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees"¹¹.

Het rapport verklaart, o.a.:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation.

[...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refugee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in"

In de Resolution 2000 (2014) kan man o.a. lezen dat (stuk 4) : « The Parliamentary Assembly commends the improved efforts by the Italian authorities to respond to the emergencies, in particular through the "Mare Nostrum" operation. However, there is still a dire need to meet the structural challenges to make the Italian and European systems fit for purpose. On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of the movements of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities. On the other hand, the European authorities have to redefine their immigration policies and regulations and to support them with adequate financial and operational means ».

Op 8 juli 2014, heeft de UNHCR positie genomen m.b.t. de Resolution 2000 (2014) van de Europese Raad en het rapport 13531 van de Europese Raad. De UNHCR onderlijnt, o.a. dat "Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return" (stuk 7)

De structurele problemen van de opvang in Italië worden aangescherpt door het massaal en continu aankomst van personen, dewelke in vergelijking gezet moet worden met het aantal beschikbare onthaalplaatsen in Italië: « The number of places in these projects is very limited. [...] The FER projects offer a total of 220 places for Dublin returnees. There were 3,551 Dublin returnees in 2012. Of these, 1,819 arrived in Malpensa, although there are only 35 FER places in Varese. Another 2,256 people were transferred to Rome where there are 150 FER places. The FER places are not open to the largest group

of returnees – those with protection status in Italy. In addition, both the length of stay and the project duration are generally limited. These projects can therefore only offer temporary accommodation for some Dublin transferees, but they do not result in a significant increase in accommodation capacity in Italy”.¹²

Op 11 juni 2014 werd men op de hoogte gebracht dat, tegenover deze situatie, Italië honderden asielzoeker zonder voedsel heeft gelaten: « The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis. The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an “unacceptable” incident. The refugees “were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink,” said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP »¹³.

Volgens het rapport n° 13531 van de Raad van Europa (stuk 5) « même si beaucoup de demandeurs d'asile sont bien accueillis par leurs communautés présentes en Italie, il est clair que les capacités d'accueil italiennes existantes sont insuffisantes pour répondre aux besoins croissants. La qualité des conditions d'accueil, notamment pour les enfants, a d'ailleurs été récemment mise en cause par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse » ;

In maart 2015 heeft de NGO ASILO IN EUROPA, alweer de alarm moest trekken tegenover het ernstig gebrek aan onthaalplaatsen in Italië (stuk8): “In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 – which will be valid for the period 2014-2016 – that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the “lucky ones” who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the “unlucky ones” who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR”.

Verzoekster, een alleenstaande Somalische asielzoeker, kan in huidige dramatische opvang- en onthaal omstandigheden in Italië niet overgebracht worden omdat ze in Italië een reële risico loopt geen opvang te verkrijgen en dus dakloos te worden, met alle gevolgen ervan. De onthaal- en ontvangvoorzieningen in Italië moeten als onmenselijk en vernederend beschouwd worden en vormen en schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

De situatie in Italië is uiterst moeilijk en evolutief, wat Uw Raad nog heeft bevestigd in haar recent arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016. Italië is niet in de mogelijkheid de opvang en onthaal van de asielzoeker te waarborgen.

In twee arresten van Uw Raad, nl n° 144.188 en 144.367 van april 2015, heeft U beoordeeld dat: « Il ressort de ceux-ci (ndlr : les rapports présentant la situation d'accueil en Italie), malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri-, ou qu'il ne sera pas contraint de dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. Les circonstances que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S, ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience, ne permet pas d'énervé ce constat. »

[...]

Dat Uw Rechtspraak in een heel recent arrest van 6 juni 2016 n°169 039 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft geschorst stellende dat de Dienst Vreemdelingenzaken de huidige situatie van Dublin Returnees in Italië niet voldoende had onderzocht aangezien de niet-automatische verenging van de opvanginitiatieven voor Dublin Returnees een reëel risico meebrengt voor behandelingen verboden door artikel 3 EVR. De zaak betrof een alleenstaande man zonder kinderen.

De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort.

Wat de huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvangstructuren eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt

niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische bemerkingen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

Verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen zouden worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit vormt geen voldoende antwoord op de vastgestelde tekortkomingen in de opvang en het onthaal van de asielzoeker en Dublin terugkeerders.

Verweerder beweert dat de Dublin terugkeerders nu opgevangen zouden worden in het reguliere opvangnetwerk. Echter er werd U aangetoond dat deze reguliere opvangnetwerk overbevolkt is en dat Italië in deze reguliere opvangnetwerk zijn plichten omtrent het onthaal en de opvang van de asielzoekers schendt. Dit is dus zeker en vast geen draagkrachtig antwoord van verweerder om de overdracht van verzoekster te rechtvaardigen.

Er bestaat dus een reële risico dat verzoekster niet opgevangen zal worden één maal aangekomen in Italië, allerm minst niet opgevangen in omstandigheden die overeenkomen zowel met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest, als met de vereisten van de Europees rechtstelsel inzake de rechten van asielzoekers, als ze in Italië word overgebracht.

9.

Verweerder staft de bestreden beslissing o.a. AIDA rapport¹⁴. Wij menen dat verwerende partij een partijdige en gedeeltelijke lezing doet van het rapport.

Zelf al heeft de Europees Fonds voor Vluchtelingen Italië geholpen voor bepaalde opvangcentrums (nl. in het kader van de verwachte "hotspots"), dit vormt in geen geval een structureel antwoord aan de vele tekortkomingen van de asielprocedure en opvang- en onthaalvoorzieningen waarmee Italië trotseert.

In het rapport is er o.a. te lezen is dat "Moreover, CIR reported very worrying information about a group of 16 Gambians who were immediately shifted from the Lampedusa "hotspot" to a detention centre in Caltanissetta, with a deportation procedure already underway. 'This call into question whether they were effectively granted the possibility to apply for asylum and whether there will be a group approach, and all those coming from a country which is not either Syria or Eritrea will be automatically deported'. At the beginning of November 2015, CIR and other organisations belonging to the National Asylum Round Table sent a letter to the Minister of the interior asking to meet him express serious concerns on the bad practices adopted by the Italian police but no answer was received so far. These practices of dubious constitutional legitimacy were adopted concurrently with the implementation of the "hotspot" approach by the police together with Frontex personnel. Among the bad practices are:

- Limitation of access to the asylum procedure for specific nationalities, mainly West Africa,
- Hundreds of people notified with a rejection / expulsion order in the identified "Hotspot" areas. Most of them were not detained in in detention and expulsion centres, due to lack of places available in CIE's,
- Migrants received none or inadequate information on the procedure applied, or on the possibility to make an asylum request, or on the possibility and modalities to lodge an appeal,
- No access to NGOs nor to the UNHCR"¹⁵.

Het rapport benadrukt dat ook alhoewel op papier iedere asielzoeker het recht heeft bijgestaan te worden van een tolk in het kader van zijn asielaanvraag, "In practice there are not enough interpreters available and qualified in working with asylum seekers during the asylum procedure"¹⁶;

Met betrekking tot het nodige aanstellen van een pro deo advocaat voor de asielzoekers die in beroep zouden moeten gaan tegen een bestuurshandeling betreffende hun asielaanvraag, onderlijnt het rapport dat: "The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, he or she may alternatively provide a self-declaration of income. In this regard, during the last years there has been a worrying trend developed by the Rome Bar Council which has adopted the practice to systematically require an official certification of the income released by the consular authorities of the country of origin of the asylum seeker concerned in order to guarantee their access to the gratuito patrocinio. As highlighted by UNHCR and several NGOs, taking into consideration that in the majority of cases the persecution of asylum seekers is perpetrated by the authorities of their country of origin, and thus that the persons concerned are in most cases unable to present themselves to the consular authorities to obtain the certification of their income, the practice adopted by the Rome Bar Association prevents many applicants from having access to free legal aid".

Nochtans waarborgt artikel 6 van het EVRM het recht tot een eerlijk proces en artikel 13 het recht tot een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikelen 6 juncto 13 van het EVRM houden in dat ieder asielzoeker de recht heeft om bijgestaan te zijn door een advocaat om, in het kader van zijn asielaanvraag, zijn rechten te doen gelden. Om deze fundamenteel recht van een doeltreffende toegang tot de justitie te eerbiedigen, de aanstelling van een pro deo advocaat ten gunste van de asielzoekers effectief

gegarandeerd moet worden door de Staat en dit zonder enig voorwaarden van "official certification of the income released by the consular authorities".

Zoal het rapport het bevestigt, worden de Dublin returnees meestal in Rome of Milaan overdracht¹⁷. Het rapport SFH door verweerder toegevoegd bevestigt dat "de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft, Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomend uit de Europese Richtlijn ter zake". Verweerder spreekt de tekortkomingen van het onthaal in Italië niet tegen maar beweert, zonder zich op ander informatie dan het AIDA rapport te staven, dat "het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt".

Verzoekster vraagt zich ten gronde af hoe verweerder het minimum niveau van mate en/of schaal evalueert om te besluiten dat Italië zijn verplichtingen niet nakomt. De redenering van verweerder is, hieromtrent, louter subjectief en in geen geval gestaafd. Trouwens geeft verweerder ook toe dat haar redenering slechts volgens haar eigen standpunt ("volgens ons") is, en niet is gebaseerd op objectieve en onbetwistbare gegevens!

Verzoekster loopt een reëel risico in geval van een negatieve beslissing genomen door de asielinstanties in Italië, geen toegang te hebben tot de rechtbank omwille het niet aanstellen van een pro-deo advocaat. Dit vormt een schending van haar fundamentele rechten zoals bepaald in artikelen 6 en 13 van het EVRM, risico die niet eens werd onderzocht door verwerende partij.

Met betrekking tot de situatie van de Dublin Returnees, het rapport expliciet verklaart "The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is however, a problem common for all asylum seekers"¹⁸.

Bovendien, ivm met de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië, het rapport bevestigt dat, "According to the practice recorded until end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosengalamento" (fingerprint), they may access accommodation centers only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even month after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets"¹⁹.

Meer bepaald, met de opvang- en onthaalvoorzieningen van de Dublin Returnees, verwerende partij "vergeet" mee te delen dat "a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not"²⁰.

Het rapport vervolgt en verklaart: "If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centers (CARA or SPRAR). Due to lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases – too long, however. (...). If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay"²¹. Bovendien, "CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance";²².

De overbevolking in de centrum, voornamelijk in de CARA, wordt bevestigt door het rapport, alsook het gebrek aan de nodige materiële voorzieningen²³.

Verwerende partij had minstens de plicht om de nodige informatie te vragen en te verkrijgen omtrent de vraag of verzoekster al of niet had genietten van de opvangvoorzieningen toen ze in Italië geweest zou zijn, alsook informatie over de plaats waar verzoekster overdracht zou worden.

Alweer heeft verwerende partij geen minimum van demarches ondernomen ten aanzien van Italië.

Er blijkt duidelijk uit de hierboven – letterlijke – hernomen passages van het rapport naar de welke verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, dat, zowel de asielprocedure als de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië, de Internationale en Europese vereisten inzake de rechten van een (kandidaat)vluchteling niet eerbiedigt zijn (o.a., Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut der vluchtelingen, de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, het EVRM, de EU-Handvest, ...).

10.

Ten laatste dient een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing onderlijnt worden: enerzijds is verweerder van mening dat de opvang en het onthaal alsook de behandeling van haar asielaanvraag in Italië zal in overeenstemming zijn met de Europese vereiste inzake de rechten van de kandidaten-vluchtelingen en inzake de fundamentele rechten van de Mens, maar, anderzijds erkend meerdere keren in de bestreden beslissing dat Italië trotseert met verschillende tekortkomingen.

België is verplicht, in toepassing van artikel 3.2, al. 2 van de Dublin verordening, de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling te behandelen indien "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie".

Het verwijderen van verzoekster zal hoogst waarschijnlijk problemen opwerpen ten aanzien van artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en ten gevolge België verantwoordelijk stellen van het blootstellen van verzoekster aan vernederende en onmenselijke behandelingen in Italië (in die zin, RvV, arrest 159.072, d.d. 21 december 2015, p.6).

"Het EHRM heeft reeds beoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66)"²⁴.

"De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer - op grond van algemene informatie die geen uitsluitel geeft - van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. Dit klemt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden"²⁵. Uw Raad beoordeelt dus dat het onderzoek van de Belgische Staat, omwille de risico dat betrokkene had om in een situatie die artikel 3 EVRM schendt te belanden, niet grondig genoeg was.

"Selon la jurisprudence du C.C.E, qui fait le lien entre les jurisprudences Tarakhel c. Suisse et A.M.E c. Pays-Bas de la Cour européenne des droits de l'homme, si tout renvoi Dublin vers l'Italie ne constitue pas un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la C.E.D.H. (sauf, conformément à Tarakhel, en a de particulière vulnérabilité et sans garanties individuelles d'accueil), la situation délicate et évolutive en Italie suppose un examen rigoureux de la situation de l'accueil à l'arrivée en Italie et une grande prudence dans autorités. A défaut, le transfert doit être suspendu, ou même annulé »²⁶.

[...]

Verwerende partij heeft geen enkel waarborg geëist en verkregen van Italië, de welke zelf niet aan het verzoek tot overname d.d. 10.06.2016 heeft geantwoord!

In huidige omstandigheden, een overdracht van verzoekster naar Italië vormt potentieel een onmenselijke en vernederende behandeling de welke tegenstrijdig is met artikel 3 EVRM.

Verwerende partij had zowel omwille de algemene asielprocedure- en opvangvoorzieningen tekortkomingen in Italië, dan omwille van haar hoedanigheid van uiterst kwetsbare alleenstaande vrouw, toepassing moeten doen van artikel 3.2. van de Dublin III verordening.

Uw Raad beoordeelde dat "En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile, en l'espèce", en ten gevolge, de nietig verklaring en de schorsing van de in die zaak bestreden beslissing heeft bevolen.

[...]

Verwerende partij schendt artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van de EU-Handvest in geval ze de bestreden beslissing uitgeoefend word.

De bestreden beslissing moet nietig verklaard worden en de uitoefening ervan geschorst zijn.

Stuk 2 van het enig middel : schending van de uitdrukkelijke moetiveringsplicht in hoofde van verweerder

11.

De bestreden beslissing is een individuele administratieve akte, genomen door een administratieve autoriteit – tegenpartij – in de zin van artikel 14 van de GECOORDINEERDE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE. De bestreden beslissing is gestaafd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet

«A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des

motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire »²⁷.

[...]

« Aussi courte que fondamentale, la loi du 29 juillet 1991 contient diverses prescriptions dont le contenu correspond à un standard de protection minimal, que les régions et les communautés ne sauraient amoindrir »²⁸.

[...]

« L'exigence requise est de transcrire tout le raisonnement de droit et de fait, soit le syllogisme qui sert de fondement à l'acte »²⁹.

[...]

« La motivation formelle exclut les formules creuses, stéréotypées ou passe-partout. Très logiquement, la jurisprudence du Conseil d'Etat considère qu'il ne s'agit pas d'une motivation « adéquate ». Par exemple, une motivation formelle qui se contenterait de préciser que la demande d'un citoyen serait refusée « en ce qu'il/elle ne se trouve pas dans les conditions requises par la législation » est stéréotypée » ;

[...]

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen: Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. De plicht in hoofde van verwerende partij de bestuurshandelingen op een uitdrukkelijke, een formele wijze te motiveren wordt bevestigd door artikel 62 van de vreemdelingenwet. De motivering van een bestuurshandeling moet verzoekster toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen. Bovendien kan een bestuurshandeling niet tegenstrijdig, niet paradoxaal zijn. Zo is het ook dat een gebonden bevoegdheid, de plicht tot de uitdrukkelijke motivering van de ieder administratieve beslissing in hoofde van verweerder niet afschaft. De uitdrukkelijke, de formele motiveringsplicht van de bestuurshandeling "heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft"³⁰.

Ieder bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn wat betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvS nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb, Brussel, 5 oktober 2002, JTT, 2003, afl. 863, 393);

Hiervoor moet verwerende partij rekening houden met de elementen, zowel in rechten als in feiten, eigen aan de zaak. Deze worden hierna meer bepaald.

Er dient ook benadrukt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is de welke de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissingen en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

De overheid moet met kennis van zaken beslissen en de belangen van verzoeker zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. We menen dat in casu de belangen van de verzoekende partij geschaad worden.

12.

Verweerder beweert dat de Italiaanse overheid de asielaanvraag van verzoekster ten gronde zullen onderzoeken en zullen haar niet verwijderen van het Italiaanse grondgebied zonder een volledige en gedegen onderzoek. Er dients vastgesteld te worden dat dit een louter bewering, een loutere veronderstelling is nu, enerzijds de tekortkomingen van de Italiaanse overheid inzake de behandeling van de asielaanvraag werd in huidig beroep aangetoond en, anderzijds, verweerde geen enkel garantie hieromtrent heeft gevraagd. De bewering is louter subjectief.

Ook dient er benadrukt worden dat Italië nooit een antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overnamen. Niets, vandaag de dag permittent verweerder de beweren dat de nodige middelen voor haar onthaal en haar opvang plaats zullen vinden nu Italië effectief hoogstwaarschijnlijk onwetend is van haar beweerd verantwoordelijkheid. Het verwittigen van de Belgische instanties 7dagen vooraf zal hieromtrent niets veranderen want Italië zal hierop zeker en vast weer niet antwoorden.

Ten gevolgen zijn er geen gronden om te beweren dat de nodige maatregelen zullen genomen worden, in Italië, opdat verzoeker op een menswaardige wijze opgevangen zal worden en dat zijn asielaanvraag behandeld zal worden conforme de Europese vereisten. Bovendien bevestigen de bronnen opgesomd in het eerste stuk van het enig middel van huidig beroep, de vele structurele tekortkomingen in de asielpcedure en de opvang van kandidaten-vluchtelingen en migranten in Italië.

In deze omstandigheden is verweerder niet toegestaan te beweren dat “De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledige en gedegen onderzoek van dit verzoek”.

Er werd voldoende bewezen dat Italië niet in staat is haar plichten inzake de asielprocedure en de opvang van asielzoekers te eerbiedigen. De vele en ernstige tekortkomingen in Italië worden bevestigd in de rechtspraak, zowel van Uw Raad, als van het EVRM of nog van de Raad van State te Nederland en het administratieve rechtbank te Nantes (Frankrijk).

13.

Verweerder schendt haar uitdrukkelijke motiveringplicht. De bestreden beslissing is strijdig met de beschikbare informatie omtrent het onthaal en de opvang, alsook de behandeling van de asielaanvragen in Italië en is zelf tegenstrijdig met de door verweerder toegevoegde informatie aan het administratief dossier van verzoekster.

De bestreden beslissing vindt dus geen steun noch in het administratief dossier, noch in de vele beschikbare informatie, noch in de rechtspraak van Uw Raad en van de EHRM.

Verweerder schendt haar motiveringsplicht zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandeling. Ten gevolge dient de bestreden beslissing geschorst worden en vervolgens, aan de hand van het beroep tot nietigverklaringen, nietig verklaard worden.”

2.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen en verzoekster de motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen niet weerhield bij overdracht aan Italië. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij

verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt

verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.3.2.4. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-verordening luidt verder als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.6. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Italië.

Hierbij wordt eerst nagegaan of verzoekster, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van verzoekster er grosso modo op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en in de asielprocedure.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder, door aan te geven dat verzoeksters vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten enkel werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst, en dus niet wegens het indienen van een asielaanvraag, en het vervolgens een overnameverzoek - en dus geen terugnameverzoek - betreft, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het toegepaste artikel 22 van de Dublin III-verordening, duidelijk heeft aangegeven dat in casu een situatie voorligt van een asielzoeker die niet reeds asiel vroeg in Italië. Verzoekster, die zelf wordt geacht kennis te hebben van het gegeven of zij al dan niet reeds asiel vroeg in Italië, weerlegt dit uitgangspunt niet. In het kader van haar gehoor gaf verzoekster ook niet aan reeds asiel te hebben gevraagd in Italië. Verzoekster kan, in het licht van hetgeen voorgaat, aldus prima facie niet worden gevolgd dat verweerder nog nader diende na te gaan of zij in Italië dan wel reeds een asielaanvraag indiende en zo ja wat de stand van zaken ter zake was of wat daar dan de concrete gevolgen van zijn. Het uitgangspunt in de bestreden weigeringsbeslissing dat verzoekster niet reeds een asielaanvraag indiende in Italië impliceert verder dat verzoekster aldaar nog niet was opgenomen in het opvangsysteem voor asielzoekers. Er blijkt niet dat verweerder dit nader diende te verduidelijken.

2.3.2.7. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat “Dublin-terugkeerders”, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen (“The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues”, pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord (“The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview”, pagina 40).”

De Raad stelt vast dat verzoekster, waarvan niet blijkt dat zij in Italië reeds asiel vroeg, geen concrete argumenten naar voor brengt die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat zij bij overdracht aan Italië een asielaanvraag zal kunnen indienen en toegang zal hebben tot de asielprocedure.

2.3.2.8. Verzoekster stelt dat er voor Dublin-terugkeerders in Italië inadequate opvangomstandigheden heersen en er tekortkomingen zijn in de asielprocedure.

De Raad benadrukt dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

2.3.2.9. Vooreerst wordt in de bestreden weigeringsbeslissing opgemerkt *“dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien”*. Vervolgens wordt er, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich met name gesteund op het door de *“European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report - Italy”*, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd) en op het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe” - “Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”*, Bern, augustus 2016), waarvan verzoekster niet betoogt dat ze niet recent genoeg zijn.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers

in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië geregeld is. Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden weigeringsbeslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verweerder besluit vervolgens na lezing van het SHF rapport van 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Verder wordt, voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië, gesteld dat:

“Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).”

Verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).”*

Verweerder besluit vervolgens: *“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary*

protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Verweerder heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een dergelijke schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen. Verzoekster kan prima facie niet dienstig anders voorhouden. Aldus ligt prima facie ook nog geen tegenstrijdige motivering voor.

2.3.2.10. Verzoekster verwijst in haar uiteenzetting naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Khlaifa e.a. t. Italië in zijn arrest van 1 september 2015. De Raad merkt in dit verband op dat deze zaak specifiek handelde over de situatie van asielzoekers / migranten die op zee werden opgepikt door de Italiaanse kustwacht en werden overgebracht naar het eiland Lampedusa, waarna zij na een opstand op het eiland werden teruggedreven naar Tunesië. Het betreft aldus een heel specifieke situatie, die niet zonder meer kan worden getransponeerd op de situatie van Dublin-terugkeerders. Verzoekster stelt dat in voormelde zaak wordt benadrukt dat de toestroom van asielzoekers / migranten in geen geval een excuus kan zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van dergelijke personen niet na te komen, doch op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing kan worden aangenomen dat de grote instroom van asielzoekers en migranten in Italië in rekening is gebracht, doch verweerder de mening is toegedaan dat er in het licht van deze situatie nog niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen. Er blijkt op geen enkele wijze dat verweerder zou erkennen dat er sprake is van systematische tekortkomingen doch deze vergoelijkt door te wijzen op de massale instroom van asielzoekers en migranten. De Raad is, in navolging van verweerder, verder van oordeel dat in de specifieke situatie van verzoekster eerder aansluiting moet worden gezocht bij de door verweerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM, waarin het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

2.3.2.11. Verzoekster wijst op de stopzetting sinds juni 2015 van de specifieke opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders die in de nabijheid van grote luchthavens waren opgericht voor tijdelijke opvang en stelt dat uit de bestreden weigeringsbeslissing niet blijkt wat de huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders. Zij stelt dat niet wordt aangegeven of de andere opvangstructuren ook openstaan voor Dublin-terugkeerders. Dit betoog van verzoekster gaat evenwel voorbij aan de duidelijke motivering in de bestreden weigeringsbeslissing dat de zogenaamde Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en in dit verband geen gewag wordt gemaakt van problemen. Verder wordt aangegeven dat uit het SFH rapport blijkt dat zowel in Rome als in Milaan ngo's actief zijn die bijstand verlenen aan terugkeerders en dat uit beide voormelde rapporten verder een sterk verhoogde opvangcapaciteit blijkt alsook dat blijvende maatregelen in dit verband worden genomen.

Verzoekster betoogt verder dat het loutere feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen te verhelpen en zich niet onverschillig opstelt, nog geen aanwijzing vormt dat zij niet zal worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dit geen afdoende antwoord vormt op de vastgestelde tekortkomingen in de onthaal- en opvangsituatie. Verweerder steunde zich evenwel niet louter op het gegeven dat Italië zich niet onverschillig opstelt en hier en daar maatregelen neemt om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen blijken die maken dat asielzoekers of Dublin-terugkeerders geen toegang zouden hebben tot de asielprocedure of tot bijstand en opvang. Hij baseert zich op een grondige lezing van de voorliggende rapporten die volgens hem maken dat er weliswaar tekortkomingen zijn doch niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, en op effectief ondernomen acties en maatregelen en concrete, effectieve én blijvende inspanningen om de omvangcapaciteit te verhogen, waarbij wordt gewezen op een sterk toegenomen aantal opvangplaatsen in de voorbije vier jaar en verdere plannen om een uniform opvangsysteem uit te bouwen en het SPRAR-netwerk uit te breiden. Aldus worden wel degelijk concrete, pertinente redenen aangebracht die verweerder tot zijn beoordeling hebben gebracht. De gedane vaststellingen worden prima facie met voormeld betoog niet weerlegd.

Waar verzoekster zich vervolgens afvraagt of verweerder “*het minimum niveau van mate en/of schaal evalueert om te besluiten dat Italië zijn verplichtingen niet nakomt*” en op algemene wijze betoogt dat de redenering van verweerder louter subjectief en in geen geval gestaafd is met objectieve en onbetwistbare gegevens, benadrukt de Raad dat het verweerder is toegestaan op basis van de hem voorliggende rapporten waarvan hij erkent dat er nog sprake is van tekortkomingen inzake de situatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië een standpunt in te nemen omtrent het al dan niet bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen derwijze dat asielzoekers niet langer zouden kunnen worden overgedragen aan dit land. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wordt hierbij wel degelijk rekening gehouden met objectieve en vaststaande gegevens, zoals waar wordt ingegaan op de sterk toegenomen opvangcapaciteit in de voorbije vier jaar en de blijvende maatregelen die in dit verband worden genomen. Dit betoog vermag de beoordeling van verweerder *prima facie* nog niet aan te tasten.

De Raad stelt *prima facie* vast dat verweerder, gelet op de uitvoeringe motivering in de bestreden weigeringsbeslissing, een nauwgezet onderzoek heeft gevoerd en is nagegaan in welke mate de tekortkomingen waarvan nog sprake is er toe nopen vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat een reëel risico bestaat in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In dit verband blijkt voornamelijk een onderzoek in het licht van de bevindingen in het AIDA-rapport en het recente SFH rapport. Hij oordeelde dat niet blijkt dat er in die mate en op een dergelijke schaal sprake is van tekortkomingen dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Verzoekster kan er zich in deze situatie niet toe beperken op algemene wijze te stellen dat de rapporten nog melding maken van tekortkomingen en hierin kritische bemerkingen worden gemaakt dan wel dat geen voldoende nauwgezet onderzoek zou zijn gevoerd, zonder concreet aannemelijk te maken dat enig specifiek aspect ten onrechte onderbelicht is gebleven.

De Raad benadrukt ook dat, in het licht van de uitvoeringe motivering ter zake in de bestreden weigeringsbeslissing, verzoekster niet zonder meer kan verwijzen naar of citeren uit de door verweerder gehanteerde bronnen zoals het AIDA-rapport van december 2015 en het door een lid van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa opgesteld rapport van 9 juni 2014 of op algemene wijze betogen dat niet blijkt dat zij een adequate asielprocedure zal kunnen doorlopen of zal kunnen worden opgevangen op menswaardige wijze, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van verweerder – die de erin genomen standpunten, samengelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoekster kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar passages in een rapport dat ook door verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is. In hetgeen volgt, wordt nagegaan of verzoekster in dit verband overtuigende argumenten aanbrengt.

Verzoekster benadrukt dat het gegeven dat het Europees Fonds voor Vluchtelingen Italië heeft geholpen voor bepaalde opvangcentra geen structureel antwoord betreft op de vele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen. Dit betreft evenwel een door verzoekster zelf gedane partiële lezing van de betreffende rapporten dan wel de concrete motivering opgenomen in de bestreden beslissingen. Het loutere gegeven dat het Europees Fonds voor Vluchtelingen Italië op bepaalde punten bijspringt, laat op zich niet toe te besluiten dat in het geheel geen structurele maatregelen worden genomen. Verzoekster gaat er aldus ook aan voorbij dat verweerder zelf aangeeft dat de tijdelijke opvang voor Dublin-terugkeerders die met deze middelen werd gefinancierd intussen werd stopgezet en Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en het AIDA-rapport in dit verband geen problemen meldt. Er wordt melding gemaakt van een sterke toename van de opvangcapaciteit de voorbije vier jaar en blijvende maatregelen die op dit punt worden genomen. Concreet wordt gewezen op zeer recente informatie van 19 oktober 2016 inzake concrete plannen, in samenspraak met de gemeentes, voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verzoekster weerlegt met haar betoog *prima facie* de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing niet dat er in het licht van de sterk toegenomen opvangcapaciteit en de blijvende maatregelen die worden genomen om de opvangcapaciteit te versterken, geen structurele tekortkomingen blijken die verhinderen dat Dublin-terugkeerders worden overgedragen aan Italië.

Verzoekster citeert vervolgens het AIDA-rapport waar gewag wordt gemaakt van onvoldoende beschikbare en gekwalificeerde tolken. Ook stelt zij dat uit dit rapport blijkt dat er weliswaar in beroep door de wet wordt voorzien in gratis rechtsbijstand, doch een belangrijke beperking hierop is dat de aanvrager dient aan te tonen een inkomen onder een bepaald niveau te hebben en waarbij de wet verduidelijkt dat in geval van inkomsten uit het buitenland een certificaat afgegeven door de consulaire autoriteiten van het herkomstland dient voor te liggen. Hiertoe kan alternatief een verklaring op eer worden voorgelegd, al wordt gewezen op een verontrustende trend ontwikkeld door de balie van Rome waarbij systematisch een consulaire attest wordt gevraagd. Zij benadrukt dat overeenkomstig de artikelen 6 en 13 van het EVRM elke asielzoeker het recht heeft om te worden bijgestaan door een advocaat in het kader van zijn asielaanvraag. De Raad stelt vast dat prima facie uit deze passages in het AIDA-rapport niet blijkt dat er geen toegang is voor asielzoekers tot degelijke tolkdiensten en evenmin dat het tekort aan beschikbare en gekwalificeerde tolken dermate nijpend is dat het er toe leidt dat het recht op een adequate asielprocedure in het gedrang dreigt te komen. Verder blijkt in casu niet dat verzoekster inkomsten heeft uit het buitenland, waardoor niet blijkt dat zij op deze grond het risico loopt niet gerechtigd te zijn op kosteloze rechtsbijstand in beroep. De Raad stelt vast dat het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen, niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoekster toont bovendien evenmin aan dat zij dan onvermogen is, geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat tolkdiensten of kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk of soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt aldus prima facie evenmin dat zij zich dienstig kan steunen op de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

Verzoekster citeert vervolgens uit het AIDA-rapport waar hierin wordt aangegeven dat het grootste probleem voor Dublin-terugkeerders betrekking heeft op het opvangsysteem en waarbij wordt gewezen op een mogelijk lange duurtermijn vooraleer er een opvangplaats wordt toegekend en problemen om in tussentijd een alternatieve tijdelijke opvang te vinden.

Zoals reeds werd geduïd, dient te worden aangenomen dat in casu de situatie zich voordoet van een asielzoeker die niet eerder was toegelaten tot het opvangsysteem in Italië.

De Raad stelt vast dat het AIDA-rapport waarnaar verzoekster verwijst enkel toelaat vast te stellen dat niet 100% van de asielzoekers onmiddellijk een opvangplaats kan verkrijgen. Verzoekster betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook kunnen deze NGO's blijkens de door verweerder gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn vertrek uit Italië (SPRAR en CARA). Uit het AIDA-rapport (p. 60 e.v.) blijkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt het volgende: *“In Rom versucht die NGO am Flughafen für Personen, die vor ihrer Überstellung nach Italien noch kein Asylgesuch in Italien gestellt haben und folglich die Questura Rom für die Durchführung des Asylverfahrens zuständig ist, eine Unterkunft zu organisieren.”* (p. 26) en *“Die CAS werden von verschiedenen Institutionen geführt, unter anderem von Gemeinden, Privatorganisationen oder auch von NGOs.”* (p. 31). Er bestaan CAS die enkel openstaan voor alleenstaande vrouwen (p. 31). Hieruit blijkt dus dat NGO's voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoekster, in eerste instantie een opvangplaats voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Uit het AIDA-rapport van december 2015 blijkt voorts dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

Verzoekster wijst er nog op dat de kwaliteit van de geboden opvang in de verschillende CARA-centra verschillend is en soms niet de vereiste standaarden haalt, vooral op het vlak van juridische en psychosociale bijstand. Het AIDA-rapport geeft niettemin aan dat deze centra voorzien in de basisbehoeften zoals eten, onderdak, kleding en basisinformatie alsook eerste hulp en noodbehandelingen. Het gegeven dat niet alle CARA centra hetzelfde niveau halen vooral wat betreft juridische bijstand en psychosociale bijstand lijkt op het eerste zicht nog niet dermate zwaarwichtig dat op algemene wijze dient te worden aangenomen dat er voor Dublin-terugkeerders sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen. Zoals verder wordt toegelicht, blijkt in casu ook niet dat er wat verzoekster betreft sprake is van een duidelijke nood aan psychologische bijstand. Er blijkt evenmin dat, waar de Italiaanse wetgeving voorschrijft dat de bevoegde autoriteiten asielzoekers de mogelijkheid moeten garanderen om contact op te nemen met het UNHCR en NGO's doorheen de procedure (p. 46 AIDA-rapport), verzoekster geen toegang zal kunnen verkrijgen tot eventuele bijstand en ondersteuning in haar asielprocedure, voor zover zij deze behoeft.

Wat betreft het betoog omtrent gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad verder op dat verzoekster geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden weigeringsbeslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doervloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoekster maakt op het eerste gezicht niet concreet aannemelijk dat zij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kan in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA of SPRAR centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via de luchthaven van Rome. De Italiaanse autoriteiten worden zeven dagen op voorhand in kennis gesteld van de overdracht. Het SFH rapport stelt in deze situatie dat Dublin-terugkeerders in Rome door de grenspolitie van het vliegtuig worden gehaald en worden begeleid naar het kantoor van de "Questura" alwaar zij worden geregistreerd (p. 26). Zoals reeds werd geduïd, zijn in de luchthaven van Rome ook NGO's actief die Dublin-terugkeerders begeleiden en ondersteunen. Er blijkt niet dat kan worden aangenomen dat op voorhand vast staat dat voor verzoekster bij haar overdracht geen plaats zal zijn in een opvangfaciliteit.

De Raad stelt vast dat verzoekster de conclusies die worden getrokken uit het AIDA-rapport en het SHF rapport van 2016, prima facie niet weerlegt.

Verzoekster wijst nog op het gegeven dat de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van haar asielaanvraag voortvloeit uit een impliciet akkoord, waarna zij twijfels uit over de vraag of de Italiaanse autoriteiten wel op de hoogte zijn van hun verantwoordelijkheid ter zake. Op basis hiervan stelt zij het vermogen van de Italiaanse autoriteiten in vraag om hun plichten ten aanzien van haar als asielzoeker te eerbiedigen. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat het gegeven dat er in casu sprake is van een impliciet akkoord (of een zogenaamde "*tacit agreement*") op zich geen afbreuk vermag te doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Dit zou immers ingaan tegen de doelstelling en bepalingen van de Dublin III-verordening. Het komt verzoekster toe concrete elementen voor te leggen waarom op grond van dit impliciet akkoord er alsnog een ernstig risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Op dit punt blijft zij op het eerste zicht in gebreke. De Raad stelt vast dat verzoekster in casu gedwongen zal worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten, waarbij verweerder in zijn weigeringsbeslissing aanstipt dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Deze laatste zullen bijgevolg op voorhand op de hoogte zijn van haar komst naar Italië. Verzoekster brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten

voor het indienen van een asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Tevens blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthaven van Rome, zoals in casu het geval zal zijn, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in het betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie wordt overgedragen aan Italië.

De relevantie van de verwijzing door verzoekster naar een passage in het AIDA-rapport betreffende de situatie in de zogenaamde “hotspots” in Italië blijkt verder niet in de situatie, zoals in casu, van een asielzoeker die aan Italië wordt overgedragen op basis van de Dublin III-verordening. Er blijkt zo niet dat Dublin-terugkeerders in een van de “hotspots” worden ondergebracht. Ook de relevantie van een standpunt van het UNHCR uit 2014 betreffende personen die worden onderschept of gered in de Middellandse Zee blijkt niet in de voorliggende zaak waarin zich de vraag stelt of asielzoekers die overeenkomstig de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Italië toegang hebben tot een adequate asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Verzoekster verwijst nog, zij het onrechtstreeks via een artikel van M. LYS, naar het AIDA rapport van 2014, naar een publicatie uit 2012 en naar een rapport van 2013. Wat het AIDA rapport van 2014 betreft, dient er op te worden gewezen dat inmiddels een nieuw AIDA rapport werd uitgebracht up to date tot december 2015, zodat het AIDA rapport van 2014 als achterhaald moet worden beschouwd. Ook informatie uit 2012 of 2013 kan niet langer als actueel worden beschouwd. Het citaat uit een resolutie van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa uit 2014 is verder bijzonder algemeen en vermag prima facie niet de concrete beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing in het licht van de recente situatie in Italië zoals deze blijkt uit het recentste AIDA-rapport en het rapport van SFH uit augustus 2016, die zeer concreet ingaan op de situatie van Dublinterugkeerders, te weerleggen. Ook door te verwijzen naar een bericht uit 2014 dat honderden asielzoekers aan hun lot werden overgelaten en persbericht van maart 2015 van een niet-gouvernementele organisatie dat de opvangcapaciteit op dat ogenblik niet toereikend was, weerlegt verzoekster nog niet de beoordeling in de bestreden weigeringsbeslissing die is gesteund op recentere, alsook meer omvattende rapporten die onder meer specifiek handelen over Dublin-terugkeerders en waarin melding wordt gemaakt van een sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en blijvende maatregelen die worden genomen door de Italiaanse autoriteiten. Deze rapporten genieten de voorkeur op persartikelen uit 2014 en begin 2015.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch verzoeksters uiteenzettingen noch de informatie uit het administratief dossier op het eerste gezicht toelaten om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië of aldaar geen adequate asielprocedure zal kunnen doorlopen.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten prima facie niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Er blijkt prima facie niet dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk in Italië.

2.3.2.12. Vervolgens dient te worden nagegaan of verzoekster met haar betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op 3 augustus 2016 aan dat er geen specifieke reden is waarom zij in België asiel aanvraagt, zij stelde dat dit de keuze was van de smokkelaar. Zij gaf te kennen de behandeling van haar asielaanvraag in België te verkiezen. Verweerder stelt op goede gronden dat verzoekster geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar eerdere verblijf in Italië die door haar werden ervaren als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden wijzen op een dergelijk reëel risico.

Verzoekster verklaarde verder op 3 augustus 2016 in goede gezondheid te zijn. In de bestreden weigeringsbeslissing stelt verweerder dienaangaande dat verzoekster *“tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan[bracht] die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Dit wordt door verzoekster op zich niet betwist.

Verzoekster geeft thans aan van mening te zijn dat zij als alleenstaande vrouw een bijzonder risicoprofiel heeft. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht heeft aangestipt dat de situatie in de zaak Tarakhel, waarin het EHRM het inderdaad nodig achtte dat garanties zouden worden verkregen van de Italiaanse autoriteiten voor de overdracht van een gezin met zeer jonge kinderen, niet dezelfde is als de situatie van betrokkene, een in 1986 geboren vrouw die niet is vergezeld van minderjarige kinderen. Op basis van de verklaringen van verzoekster en de elementen van het dossier kan volgens verweerder niet worden besloten dat er sprake is van specifieke noden of van een uitgesproken kwetsbaarheid. De Raad acht dit niet onredelijk. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster niet zeer jong is, geboren in 1986, hetgeen inhoudt dat het om een volwassen vrouw gaat en zij niet vergezeld is van minderjarige kinderen. Conform artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en artikel 20, 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, is het verder zo dat een alleenstaande vrouw als dusdanig niet is opgenomen in de opsomming van kwetsbare personen. Volgens de informatie in het administratief dossier en haar verklaringen is verzoekster niet zwanger, noch is ze vergezeld door minderjarige kinderen, noch is een ernstige ziekte aangetoond, noch was ze slachtoffer van mensenhandel. Verzoekster geeft thans in haar feitenrelaas aan dat zij haar hele leven psychische en fysieke mishandelingen en vernederende behandelingen heeft moeten ondergaan, waartoe zij concreet verwijst naar het gegeven dat zij tegen haar wil zou zijn besneden, en psychologisch zeer zwak zou zijn, doch de Raad stelt in dit verband vast dat zij zich beperkt tot een bijzonder algemeen en ongestaafd betoog en dat zij van deze traumatische ervaringen en psychologische problemen geen enkele melding maakte tijdens haar gehoor op 3 augustus 2016. Integendeel verklaarde verzoekster in goede gezondheid te zijn. De Raad onderschrijft op het eerste zicht dan ook het standpunt van verweerder dat op basis van de verklaringen en de elementen in het dossier verzoekster *“niet aannemelijk [maakt] dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”* De blote beweringen van verzoekster zijn niet van aard om het hiervoor geciteerde motief te ontcrachten.

Verzoeksters betoog dat verweerder specifiek een onderzoek had dienen te voeren naar de situatie in Italië voor alleenstaande vrouwelijke asielzoekers of Dublin-terugkeerders kan, nu zij geen concrete argumenten aanbrengt die maken dat alleenstaande vrouwelijke asielzoekers op deze enkele grond een reëel risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in Italië, prima facie niet worden bijgetreden.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan verzoekster niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij, zoals gezegd, niet aan dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak en dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Eveneens blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, dat verweerder wel de nodige voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd om nauwkeurig te onderzoeken of verzoekster een extra kwetsbaarheid vertoont die bijkomende garanties noodzaakt.

Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoekster aan haar lot

zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster kan dan ook evenmin worden gevolgd in het betoog dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublin-terugkeerder zal belanden. Daar komt nog bij dat blijkens de bestreden weigeringsbeslissing de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien en de Italiaanse autoriteiten in kennis zijn van verzoeksters komst. Verzoekster betoogt dat dit, in het licht ook van het gegeven dat de Italiaanse autoriteiten niet tijdig reageerden op het overnameverzoek, geen garantie vormt dat zij zal worden opgevangen en toegang zal hebben tot een effectieve asielprocedure, doch zoals blijkt uit voorgaande bespreking blijkt niet dat in casu bijkomende garanties noodzakelijk zijn.

2.3.2.13. Gelet op het bovenstaande dient prima facie te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Er blijkt prima facie niet dat het gevoerde onderzoek niet volstaat.

2.3.2.14. Met betrekking tot de door verzoekster doorheen haar middel aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In zoverre zij nog verwijst naar een arrest van de Raad van State in Nederland van 5 juni 2014 waarbij de overdracht van een asielzoeker aan Italië werd geschorst, blijkt andermaal niet dat deze uitspraak bindend is voor de Raad en dient verder te worden benadrukt dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat deze uitspraak van ruim twee jaar geleden zonder meer kan worden getransponeerd op de huidige situatie in Italië. De schorsing werd noodzakelijk geacht omdat nader onderzoek zich opdrong, en verzoekster toont niet aan dat actueel na het doorvoeren van dit nader onderzoek het standpunt wordt ingenomen dat overdrachten van asielzoekers aan Italië niet verenigbaar zijn met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat dit schorsingsarrest in Nederland werd bevestigd door een arrest ten gronde.

2.3.2.15. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt prima facie niet.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. In het licht van voorgaande uiteenzetting blijkt evenmin een ernstig middel ontleend aan de artikelen 6 en 13 van het EVRM.

2.3.2.16. Zoals supra werd uiteengezet, kan prima facie geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Italië in het algemeen moet stoppen, waardoor niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan steunen op artikel 3 van de Dublin III-verordening opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag. Ook op individuele gronden maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat zij prima facie evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17 van de Dublin III-verordening, haar asielaanvraag verplicht dient te behandelen.

2.3.2.17. Nu prima facie geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen blijkt evenmin een ernstig middel ontleend aan het redelijkheidsbeginsel.

2.3.2.18. Een duidelijke toelichting waarom verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen het vertrouwensbeginsel zou hebben miskend, ontbreekt verder. Dit onderdeel van het middel komt niet ontvankelijk voor.

2.3.2.19. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS